

nú högt at leypa, tí slagsíðan var vörðin so stór. Men vit vörðu væl kunnaðir um, hvussu farast skuldi fram. Leypast skuldi so, at vit komu so flátir sum mögulegt niður á takið fyri ikki at skræða hol á bátin. Tað gekk av tí allar besta. Eg haldi ikki, at nakar varð so frægt sum vátur um beinini. Vit mundu fara í bátarnar um tvey tíðina seinnapartin, 24. juli.

Men triggir mans vóru eftir umborð á »Bliki«, tá vit lögdu frá bordi. Teir vóru skiparin og tveir dekkarar. Teir vóru umborð so leingi sum møgulegt, fyri at hava samband við land.

Í síðstu løtu fóru teir í tann eina gummibátin og yvir til okkara.

Allir bjargingarbátarnir vörðu bundnir saman við maskinbátinum á odda, og hildið varð so frá søkkandi skútuni fyri ikki at fara til botns saman við henni.

Stutt eftir, fór tann eini útróðrarbáturin akandi av skipinum, og hann fleyt væl og virðiliga. Farið varð eftir hesum vælsignaða báti, sum var »Snekkjan« úr Fámjin. Tað sást ikki løstur á honum á nakran hátt.

Nú høvdu vit ein eyka bjargingarbát. Tað var sera gott at hava hann afturat, tí hann var so nógv størri enn hinir bátarnir. Vit feldu okkum nógv tryggari, tá ið tann báturin eisini var hjá okkum.

Søgdu »Bliki« farvæl

Vit fingi nú at vita, at tvey skip og ein flúgvári vóru á veg til okkara. Skiparin hevði, áðrenn hann kom í bátin, havt samband við týska hjálparskipið »Posaidon« og vestmannatrolaran »Jóanes Fónsdal«, sum kundi vera frammi hjá okkum seinni um kvöldið.

Við »Fónsdal« var millum aðrar Ólavur, svágar. Hann var ikki svágar mín tá, men nærmasti granni og vinmaður. Eg var sera spentur, og tað var Ólavur vit, um teir fóru at verða fyrstir til okkara.

Flúgvarin mundi vera hjá okku um fyra tíðina. Hann fleyg uppi yvir okkum eina góða løtu. Hetta gav okkum gott móti. Nú sóu vit við okkara egnu eygum, at samband var við umheimin.

Henda mikudag seinna-part 24. juli 1963 um fimm-tíðina ella gott tað, fekk »Blikur« so nógv slagsíðu, at hann tók inn fjögjónum ventilarnar á bátadekkinum, og tá gekk tað skjótt. Hann sákk longur og longur í reyvini, og skjótt varð eitt veldugt buldur. Lastalúkur-nar skutust av. Tað fisti og buldraði, og skjótt fór »Blikur« eftir reyvini niður í bláa dýpið. Tað síðsta, vit sóu til hetta stásiliga skip var, at tað líkasum í deyðs-krampa skeyt kroppin uppi í sjónum við gronini beint uppi í loft, fyri so við einum ónskrilgum, óhugnaligum físi at geva upp onð. Ein vatnsúla, sum mest minti um eitt stórt springvatn,

stóð upp úr gronini, og so var »Blikur« burtur. Hesa løtuna stóðu allir menn uppi í bátinum við hógvuni í hondini. Á henda hátt sýndu vit Bliki síðsta heidið.

Einsamøll í verðini

Tað var eitt grúligt tómrúm, ið tá varð. Vit kendu okkum púra einsamøll í verðini har úti á endaleysa havinum.

Tá ið menn sita soleiðis í einum lítillum trongum gummibáti úti á víðum havi, og eingin størri eind er í nánd, so er tað ymiskt, sum menn eru til. Eingin okkara hevði verið í gummibáti fyrr. Meginparturin av fólkinum vóru rólig, ikki minst konurnar, men onkur hevði tað ikki so gott.

Tann eini maðurin flutti fleiri ferðir ímillum bátarnar. Annars var eingin hurlivasi (panikkur) av nøkrum slag at merkja. Alt virkaði so væl skipað, og veðrið var gott.

Av tí at eingin áður hevði verið í gummibáti, vóru menn varðnir. Í okkara báti vóru menn í góðum árum. Eg var yngstur. Eg dugdi eitt sindur av eingiliskum, so eg fór at lesa í brúksanvisinginum. Har stóð m.a., at botnurin skuldi pumpast upp fyri at halda kuldan frá sjónum mest møgulegt burtur. Eg fann pumpuna fram og fór at pumpa. Tað dámdu teimum einki. Teimum dámdi ikki, at nakar fór at pilka við, tí mann kundi altíð gera onkran skaða. Og

rett høvdu teir, tí vit royndu skjótt, at álvarsamur skaði kundi henda, um ikki rett varð atbordið. Tí tá ein rakett varð send úr tí eina bátinum, fór hon ikki upp í loft, sum ætlað, men eftir sjónum og kundi gjørt hol á gummibátarnar. Men til alla lukku hendi eingin skaði.

Fekk ikki

pissað fyri konunum

Meðan vit sótu í bátinum, vildi eg so ræðuliga illa pissa. Eg ætlaði at pissa út-um. Men dekan fari, tað fyrsta, eg siggi, er í fjesið á hesum báðum damunum, og ikki fekk eg dropan út. Tað var eingin kjansur. So fór eg hinumegin, men har var eisini bátur. Tað riggaði heldur ikki. Eg var um at spreingjast og visti ikki, hvat eg skuldi gera. Men ein plastikkposi var í bátinum, og eg fekk so pissað í hann. Tað dámdi teimum eisini illa, tí eingin visti, hvat vit kundu fáa brúk fyri. Men eg skolaði plastikkposan væl í sjónum, og legði hann aftur.

Tá ið vit høvdu flotið soleiðis í nakrar tímar aftrat, sóu vit skip langt burturi, men teir høvdu ikki sæð okkum. Í somu løtu køvdi hann av í mjørka. Hetta var sera óhugnaligt, tí nú høvdu vit sæð okkara bjarging so nær, og so varð hon burtur aftur fyri okkum. Theodor Heinesen, 2. stýrimaður, var ein sera sinniligur maður. Hann lyfti eitt radarrefleks uppi í loft, og lótu seinni kom skipið spakuliga út úr

Hanni við Rætt, Tennis Wardum, Eyðfinn og Axel hjá Skómakaranum siggjast í bakborðsbáti

mjørkanum. Tað var ein ó-trúligur lætti og ein gripandi løta.

»Posaidon« var hjá okkum kl. hálvgun nóggu um kvöldið. Vit høvdu sostatt ligið hjálpareysir á havinum í hálvan sjeenda tíma.

Ná, men »Posaidon« varð framkomin, og vit verða tiknir umborð.

Vit komu so umborð í henda vælsignaða »Posaidon«, henda týska umsjónar-bátin. Tríatiátt fólk skuldu herbergast, 17 útróðrarmenn, hesar báðar konurnar av Skála, Niels Winther Poulsen og teir báðir ferðamennir, sum komu umborð í Føroyinga-havnini.

Tað var ikki heilt lítið av fólki at fáa umborð á eitt so vorðið skip. Men rúmligt sýntist at vera umborð, millum annað vóru tvey hospital. Har kundu fleiri mans sova. Annars fingi vit koyggju hjá manningini. Eg varð innkvarteraður hjá hovmeistararum saman við bátsmanninum á »Bliki«, Patzy, ein stórur og prúður tvøroyrarmáður.

Vit vörðu sera væl móttiknir. Fingu gott at eta, um kanska ikki júst tað, ið vit kundu hugsað okkum. Vit fingi týskan sjómanskost, súpan við kjöti og grønmeti í. Skjótt vóru vit heit og væl til passar.

Menn umborð vóru eisini sera blíðir og hampilgir at tosa við. Ein eldri lágur, myrkhaerður maður var 2. stýrimaður. Hann tosaði eg nógv við og kundi royna mitt týska. Tað gekk ikki

altíð eftir bókini, tí tá eg kom inn á brúnna til hansara ta einu ferðina heilsaði eg á gøtutýskum: »Wo geht es?« og hann svarar: »zum Reykjavík«. Eg ætlaði at siga: »Hvussu gongur tað?« og so eitur tað: Wie geht es.

Eg haldi, at vit høvdu ikki siglt í meir enn umleið ein tíma, tá brast hann á við ódnarveðri. Veðrið var so ringt, at ikki bar til at sigla við fullari ferð.

Hildu til Reykjavíkar

Skipið var á veg til Reykjavíkar, og avgjørt varð at halda leiðina fram, heldur enn at seta inn aftur í Grønlandi við okkum.

Sunnunorgun, 28. juli, sjálvan ólavssøkaftan klokkan tíggu, vóru vit á Reykjavík. Har var hópur av fólki í móti okkum á bryggjuni. M. o. vóru nógv blaðfólk, og blaðini vóru á tremur við myndum og frásagnum um føroysku skipsbrøtsmenninar.

Vit fingi innivist á einum sjómansheimi tætt við bryggjuna í Reykjavík. Har fingi vit bæði mat og song og høvdu tað gott.

Hetta var, sum áður sagt, sunnunorgun, og beint sum vit høvdu etið, fingi vit boð um, at nú skuldu vit fara í býin at fáa okkum nýggj klæði. Umboð fyri Skipafelagið Føroyar komu við okkum í ein klædnahandil í gøtuni niðri við havnina. Vit høvdu jú mist tað mesta, men fingi so hampilg klæði at ganga í á heimferðini.

Flogsamband varð júst

komið í lag millum Íslands og Føroya. Aðlanin var, at vit skuldu heim við leigu-flogfari beinanvegin, men líkindi vóru ikki at lenda í Vágum, og máttu vit tí biða til dagin eftir.

Um kvöldið fóru vit túr í býin. Eg gloymi ikki, hvussu vakrar eg helt tær íslensku genturnar vera. Tær festu seg so fast í sinnið, at eg altíð hugsaði, at soleiðis skuldi mín genta siggja út. Trý ár seinni kom eg aftur til Reykjavíkar at rógva út. Eg leitaði trúliga eftir gentunum, eg hevði sæð hitt minniliga sunnu-kvöldið, men tær vóru ikki til. Genturnar í Reykjavík vóru einki serstakt. Aftaná havi eg hugsað, at tann serliga stóðan, ein var í, fyrst at vera í vandastøðu, og so knappliga at verða hjargadur og hava tað so gott, helst hevur havt sína ávirkan á ein 18 ára gamlan ungling.

Veðrið varð verandi keðiligt, men út á ólavssøkadag varð farið av flúgvaplássinum í Reykjavík á veg til Føroyar.

»Neyðlendu« á Egilsstöðum

Ovfarakæti var á monnum. Summir fóru at skemta við, at roykur og neistar komu úr motorunum, at olja lá undan veingjunum o. s. fr., lögdi skemt kanska. Tá vit soleiðis høvdu flogið yvir Íslandi í smáar tveir tímar, nú siggi eg, at flúgvarin missir flogið og fer longur og longur niður. Eg siggi ein beinan veg undir okkum frammanfyri, og hugsi:

»Hvat Sørin, nú neyðlendar hann. Hví sigur flogskiparin einki?« Eg var deyða ræddur, og eingin segði nakað. Eg spenti fótarnar í dúrkið og siggi beint undir okkum eina á renna. Spurningurin er bara, um vit klára at koma um ánnu og yvir á vegin.

So setir flúgvarin seg. Og nú vísir tað seg, at hann hevur sett seg á flúgvapláss- ið á Egilsstöðum. Tað var ikki lendaði í Føroyum, og tí millumlendu vit á Egilsstöðum. Har skuldu vit so verða, til floglíkindi vörðu aftur.

Seinni fekk eg at vita, at allir vóru í somu støðu, sum eg. Vit hildu, at enn eina ferð var boð eftir okkum, og at ætlanin altíð var, at vit skuldu ikki siggja okkara kæru aftur.

Vit vörðu hýstir á einum stórum bóndagardi á Egilsstöðum. Har fingi vit song og mat. Har var gott at vera, men forargiligt, tí vit vildu sleppa heim til ólavssøku.

Mikumorgun, 31. juli sluppu vit til Føroyar. Flogið varð tveir ferðir. Vit útróðrarmenn sluppu við fyrri ferðina. Flúgvarin fór so yvir aftur til Reykjavíkar eftir manningini og ferðafólkinum.

Á flúgvaplássinum í Føroyum var mikil móttøka. Nærum øll oyggin var í móti okkum. Gleðin var stór at fáa øll hesi fólkin aftur í øllum góðum.

Soleiðis endaði landnámsferðin hjá mær summarið 1963.